Trilogie van het kwaad

Roderik Six
Trilogie van het kwaad

2026 Prometheus Amsterdam

LITERATUUR VLAANDEREN

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

© 2026 Roderik Six
Omslagontwerp en -beeld Sven Verhaeghe
Foto auteur Alexander Meeus
Zetwerk ZetSpiegel, Leerdam
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6336 5

Voor de vrolijke raaf

Vloed

Learn to swim

Maynard James Keenan

De straten zijn al een tijdje leeg. Op het water na.

Bijna alle huizen zijn afgesloten, de ramen vakkundig gebarricadeerd.

Waar de deuren openstaan, is niemand thuis.

I

Nina en ik zitten in doorweekte strandstoelen Ultra te roken, op het dak van Torres, vier verdiepingen hoog op een berg die uitziet over het ondergelopen dal waar ooit de stadskern lag. Het motregent. Natuurlijk. Het regent altijd. Alleen de manier waarop het water uit de hemel valt, varieert. Vandaag motregent het. Misschien miezert het morgen. Wie weet.

Beneden in de kom steken gotische kerkspitsen en puntdaken als bizarre eilanden boven de glinsterende waterspiegel uit. In het begin – hoe lang is dat geleden? – was nog de top van een prestigieus bankgebouw te zien, de enige moderne constructie die in het historische centrum toegelaten werd, ondanks fel protest. Betogingen, vlammende krantenartikels, geruchten over omkoopschandalen... de gebruikelijke ongein. Het hielp voor geen meter. Een academiejaar lang was het marktplein herschapen in een modderig slagveld waar bulldozers en kranen en betonmolens een verwoed gevecht tegen de tijd voerden. Op een mooie lentedag was het klaar. De burgemeester kwam een lintje doorknippen, omringd door glunderende geldschieters. Ik ben niet gaan kijken. Ze toonden het live op de regionale zender. Iedereen zag er belachelijk uit met die knalgele veiligheidshelmen op.

En toen begon het te regenen.

Helikopters vlogen af en aan om bankiers in maatpakken en mantelpakjes van het dak te plukken. De angst waarmee ze zich vastklampten aan de rondzwierende touwladders, de opluchting op hun gezichten toen ze eenmaal aan boord gehesen werden – aandoenlijk gewoon.

Op een dag was ook de top verdwenen. Begeven onder de druk van de watermassa. Eén voor één kwamen we het dak op om het gat in de skyline te bekijken. Er viel niets te zien.

Nina zegt niks en ik zwijg. We roken Ultra en staren om beurten door de verrekijker.

Een hoopje kleren is verstrikt geraakt in de windhaan, een gouden beest dat vorig jaar met veel bombarie op de toren van de kathedraal is geplaatst. Toen waren we er wel allemaal bij. Ze hadden een speciale torenkraan laten aanrukken en een windstille dag afgewacht. Op het plein stond iedereen naar boven te gapen. Hoog in de spits hingen klimwerkers als vleugelloze insecten tussen de nissen en de waterspuwers. Iedereen hoopte vurig dat er eentje naar beneden zou storten. Tevergeefs. De gouden haan werd netjes verankerd, op het plein klonk een zucht en lauw applaus. We dronken hanenbier, speciaal voor de gelegenheid gebrouwen, en rookten Ultra. Af en toe wees iemand omhoog. En maar blinken in de zon.

De bundel stof blijft maar tegen de gouden haan aan deinen. Waarschijnlijk verward geraakt in de smeedijzeren krullen van de windroos.

De deur van de nooduitgang knarst open: Joke en Michael.

Die nooduitgang heb ik nooit begrepen. Overal in Torres wijzen de groene pijlen omhoog, het witte pictogrammannetje spurt ijverig de trappen op. Welke architect bedenkt nu zoiets? Als er zich in een studentenflat een ramp voordoet, zal het toch wel brand zijn? Al die Ultra-rokers, slecht onderhouden frietketels, theelichtjes voor de sfeer – het smeekt gewoon om een

vlammenzee. Wie loopt nu naar boven in geval van brand? Alsof daar een uitgang is, een miraculeuze ontsnappingsroute weg van het vuur, een ladder naar de hemel.

Dwars tegen alle logica in hebben de architecten wel gelijk gekregen. Hun concept – een aartslelijk, deprimerend studentenhuis van vier verdiepingen hoog, boven op een berg – verdient in de huidige omstandigheden wel een prijs voor meest vooruitziende ontwerp. Ze zullen het ongetwijfeld vieren in hun ondergelopen kantoren vol ronddrijvende designmeubels.

Ik richt de verrekijker op Jokes doorweekte topje. Uitvergroot priemen haar tepels door de natte stof. Een krampje schiet door mijn onderbuik. Mijn lul schuurt ruw tegen de wakke jeans aan.

Michael komt naast me staan onder de parasol. Hij draagt enkel een korte broek en plastic sandalen. Ik geef hem de verrekijker en wijs in de richting van de gouden haan.

Joke vraagt of er nog Ultra is. Ik maak een slap gebaar naar de blauwe frigobox. Er is nog meer dan genoeg. Anders halen we gewoon bij. Makkelijk zat. Joke tilt het deksel van de frigobox en reikt me een biertje aan. Ik klik het afwezig open, blijf wachten op Michaels reactie. Gefascineerd tuurt hij naar de torenspits. Zonder verrekijker zie je slechts een glanzende gele stip boven de waterlijn als een verloren gedobberde strandbal.

Ik kijk naar Nina. Haar sprieterige haren zitten half verscholen onder een baseballcap waarvan de klep begint te rafelen. In haar mondhoek smeult een stompje Ultra.

'Zou het een lijk zijn?' Michael houdt de kijker voor zijn blote bast en blijft naar de gouden strandbal turen.

'We zullen het snel weten.' Dat was Nina. Haar gezicht ziet er onbewogen uit. Alleen het stompje gloeit oranje op en een dun sliertje rook drijft van haar weg, de hoogte in.

Joke zit op de frigobox voorgerolde Ultra te roken, de benen gekruist. Ik weet niet of ik nog zin heb in meer. Mijn hoofd zit

tegen een splitsing aan; ik kan de barst al voelen. Wil ik wel splitsen? Ik neem nog een slokje bier. En dan nog een.

'Daar komen de vogels.' Nina weer.

Ik kijk op naar Michael, laat mijn blik over de afgetekende spieren van zijn tengere bovenlijf glijden, de plukjes haar rond zijn tepels, de warrige bosjes onder zijn oksels. Dikke druppels glibberen over zijn bleke huid.

Ik weet wat hij ziet. Toch tik ik op zijn billen. Zonder me een blik te gunnen reikt hij mij de verrekijker aan. Ik blaas een wimper van de lens en zoek de gouden haan. Op het pak vodden zitten nu drie zwarte vogels. Met wijd opengesperde vleugels pikken ze in de lappen. Andere vogels zitten op de haan hun beurt af te wachten. Er heerst een constant geharrewar voor het beste plaatsje. Hun onderling gekrijs is helaas niet hoorbaar.

Op het lijk – want dat is het – zitten de drie vogels aas te plukken. Als de eerste voldaan is, vliegt hij op en gaat op de gouden kam zitten om na te genieten. Het gekletter van pluimen en blikkerende snavels begint opnieuw tot de pikorde hersteld is. Ik stel scherp op de eerste vogel. Met zijn grijze klauwen zoekt hij houvast op de gouden kam. Zijn zwarte kraaloogje blinkt als een gepolijste kogel. Even heb ik het gevoel dat hij mij aankijkt.

Niemand heeft iets gezegd. Toch komt er beweging in de groep. Iedereen begint spontaan op te ruimen. Michael schudt de druppels van de parasol, ik vouw de strandstoelen op en Joke bekommert zich om de lege blikken en de frigobox. Alleen Nina staat aan de rand van het platte dak niks te doen, Ultra te roken. Ze moet dicht tegen een splitsing aan zitten.

Binnen zetten we het materiaal open op de overloop om het te laten drogen. Niet dat het veel uitmaakt, morgen wordt alles weer nat, maar we doen het toch, tegen beter weten in, om een versteende traditie in ere te houden.

Ik neem Nina bij de elleboog en we dalen de trap af naar de

tweede verdieping waar we kamp gemaakt hebben. De rest van het woonblok is verlaten. We vermoeden dat er aan de overkant nog enkele buitenlandse studenten verscholen zitten – soms ruiken we exotisch voedsel – maar we doen geen moeite om hen te zoeken. Misschien beelden we ons iets in. Er komt van alles bovendrijven de laatste tijd. Ook vreemde geuren.

In de keuken help ik Michael met het aansluiten van een nieuwe gasfles. Elektriciteit is er al lang niet meer. Drinkbaar water komt gewoon uit de lucht vallen, maar dat gebruiken we enkel om te koken. Helemaal in het begin dronken we nog gezuiverd regenwater. Michael had een ingenieus buizenstelsel met kiezel- en zandfilters aangesloten aan een vergaarbak die buiten op de vensterbank van een hogere verdieping stond. Helemaal aan het uiteinde van de constructie druppelde er uit een soort pipet kristalhelder water in een ouderwetse glazen fles. We keken ernaar alsof we een alchemistisch proces gadesloegen. Het smaakte naar niets. Maar voor ons was het een godendrank.

Ondertussen beschouwen we de regen al lang niet meer als een geschenk uit de hemel. Als we nog water drinken, dan komt het uit een fles.

We zetten een grote ketel water op een laag pitje en gaan dan naar de overloop om onze zelfgebouwde kachel op te stoken. In een verlaten kamer hebben we een geschilderd olievat gevonden. Met metaaltape en losgerukte afvoerbuizen hebben we een schoorsteen naar buiten aangelegd. Daarvoor hebben we een kantelraam uit zijn hengsels gelicht. Michael is verbazend handig in al die dingen. Ik vermoed een scoutsverleden maar vraag er niet naar. Over vroeger wordt niet gepraat.

Naast het vat staan versplinterde planken klaar. Hout genoeg in een studentenhuis. Vuurtje stook met kastdeuren, bedlatten, keukenstoelen... Af en toe een cursus economie of recht om de vlam aan te wakkeren. Of de drumstokken die we bij het olievat vonden.

Rond de ton hebben we dekens opgespannen om tochtgaten

af te dekken en de warmte zo veel mogelijk naar de keuken en onze kamers op de gang te drijven. Het lukt aardig. De rook valt wel mee. Echt koud is het nooit, ook buiten niet. De regen is nat maar de lucht is warm, als in een tropisch gebied.

Als de vlam in de ton weer oplaait, gaan we op strooptocht door de hoger gelegen gangen en keukens. Nina en Joke blijven achter en roken Ultra.

Met een gammel winkelkarretje – ooit gepikt bij de lokale supermarkt om kratten bier de berg op te rijden – ratelen we door de verlaten gangen. Uit ouderwetse beleefdheid kloppen we op elke deur voor we die intrappen. Michael en ik doorzoeken elk apart verschillende kamers. Zo gaan we onbeschaamder te werk.

Ongelofelijk wat studenten allemaal hamsteren. Het komt erop aan alleen de bruikbare dingen mee te nemen, anders verzamelen we alleen maar troep. We vullen de kar met vers beddengoed, bier, conserven, aanstekers, vitaminepillen, luchtdicht verpakte pasta, tabak en snoepgoed. Verborgen achter ondergoed vinden we blootbladen, dildo's en Ultra. Soms een paar zakjes, meestal schoendozen vol.

Voor Nina neem ik een nieuwe baseballcap mee. Die hing in een kamer aan een haakje, boven posters van honkbalspelers. Het gesigneerde slaghout gaat ook in de kar, die fikken we straks op in de ton. Michael heeft voor Joke een gigantisch roze knuffelbeest mee, en batterijen.

Op het salontafeltje zoemt een laptop: Nina en Joke proberen een film te kijken. Op het scherm slepen de beelden zich voort in het tempo van een rouwstoet en het geluid is loom alsof alle acteurs strontzat zijn en met een dubbele tong wauwelen. De batterij zal nu gauw de geest geven. Nina ook.

We eten pasta en koude ravioli uit een gezinsblik. Plichtsbewust lossen we vitaminepillen op in water. Daarna drinken we wijn en bier en roken we Ultra.

Buiten is het zo donker dat je bang bent om licht te maken. Het menselijk oog kan kaarslicht op een kilometer afstand ontwaren en de mens staat niet bekend als een goede ziener.

We spelen een gezelschapsspel en luisteren naar de regen.

Nina is ondertussen gesplitst. Tussen haar beurten door zakt ze weg in de fauteuil, maar als we de dobbelstenen in haar hand drukken, veert ze op en speelt alsof haar leven ervan afhangt. Ze overheerst het spel en gaat meedogenloos te werk in het veroveren van de wereld. Haar macht groeit zienderogen. Niemand durft haar aan te vallen, wat haar alleen maar krachtiger maakt. Terwijl wij de rest van de kaart verdelen en elkaar om eilandjes bekampen, ligt de wereldleidster achterover in de fauteuil weg te doezelen.

Ze was blij met de nieuwe cap, maar blijft de oude dragen.

'Heeft zich zo goed naar mijn schedel gevormd.'

Ik kreeg een kushandje en onderdrukte de neiging om haar beenderstructuur bij te werken.

Buiten is het donker. En het licht maakt ons zichtbaar.

's Nachts lig ik bij Nina. Af en toe wordt ze wakker en begint te praten. Tomeloos, in kraakheldere zinnen, zonder hapering aan elkaar geplakt, als een bezetene maar dan zonder hysterie, een eindeloze woordenreeks waar geen touw aan vast te knopen valt.

'De blauwe rupsen zullen komen om parkieten te delibereren, vlak na de kerst. Het is belangrijk dat we kabels spannen, anders verliezen we ons hoofd. Sabrina de heks, de trut, de engel van de lage landen – veel verkeer zal dat veroorzaken, stoppen die doorslaan, leidingen die barsten. Zolang we belastingen betalen komt alles in orde met de konijnen. Niet vandaag vader, ik heb koppijn. Het is ongepast om de hond aan een ketting van prikkeldraad te leggen. Op tv regent het, reclame. We moeten bij de pinken blijven. De parkiet is blauw, niet geel, blauw.'

Enzovoort. Een half uur aan een stuk. Dan valt ze weer pardoes in slaap, even abrupt als ze wakker geworden is. Terwijl ze wellustig ligt te snurken, woel ik door de lakens en mijn geest. Horendol word je ervan. Ik wéét dat Nina gesplitst is, dat het niks voorstelt, dat het morgen voorbij is. Toch maak ik me domweg zorgen.

Even heb ik het gevoel dat ik me in de buik van een schip bevind dat zich door een woeste storm ploegt. Dan ontwaak ik en merk ik dat iets me krachtig bij de schouder grijpt.

'Wakker worden.' Ik hap naar adem, ruik de duffe walm van onze slaap. In de schemering ontwaar ik Michael. Hij staat naast ons bed in boxershort.

'Komaan. Wakker worden. Problemen.' Zijn stem is rustig maar dwingend. Mijn hart bonst in mijn borstkas. Ik grijp naar mijn hoofd; een nijdige koppijn staat op ontploffen. Ik kan de grijze pulserende kwal in mijn hersenen aanduiden, heb zin om er met een puntige vinger in te prikken. Ik moet hem negeren, hem zachtjes laten wegdrijven. Misschien lost hij dan op.

'Sta op. Ik heb koffie gemaakt. Er is niet veel tijd.'

Koffie. Het is ernstig. Koffie is een ware luxe, een schaars product dat alleen bij bijzondere gelegenheden tevoorschijn komt. En bij noodgevallen.

'Kleed je aan. Geen laarzen, sandalen.'

Ik stommel het bed uit, doe geen moeite om Nina te ontzien, ze wordt toch niet wakker: Ultra-slaap.

Op de gang drukt Michael me een warme beker koffie in de handen. Ik probeer bruuske bewegingen te vermijden, de kwal sluimert dreigend in de achtergrond, krimpt van de hete drank.

'Hier, drink dit ook op. Krijg je het warm van.' Whisky zowaar. Mijn maag gaat ervan gloeien. Even later staat mijn hersenschors in brand. Ik leun tegen de deurstijl, voel de kwal spartelen. Mijn ogen groeien open.

Michael gaat naar zijn kamer en keert terug met fosfortoort-